

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Nemesio. 135.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

Δασαν. πῶς δὲ ἐν εὐαγγελίοις εἰρημέ-
 ρον, Ἐάν τις σε ράπισσῃ εἰς τὴν δεξιάν
 σου, σπείρον αὐτῷ καὶ τὴν ἄλλην,
 ὅτι ἔστιν ἐναντίον, ἀλλὰ μὴ ζῶν, καὶ
 κρείττον, καὶ τῆς ἀκροτάτης φιλοσο-
 φίας ἄρος. σκίενα γὰρ μὲν ὑπὲρ τῆ
 μηδ' ὅλας δράσαι νομοθέτηται. τὸ
 γὰρ ἀσυνήτως πάχυν ὅτι αὐτὸ ἵκουσαν
 εἰμάτων διψῶντες ἀνθρώπων. ταῦτα
 δὲ καὶ ὑπὲρ τῆ προθύμως πάχυν
 πεφιλοσόφηται. ὁ δὲ συγκεκρικός, χα-
 ρακτήρ, ὅτι εἰς τὴν ἐναντίαν ἐξωτῆ
 τῶν τῶ συγκρινόμενα. ἀλλ' εἰς τὴν
 αὐτὴν μὲν ὑπὲρ ὅτι δέκνυσι καὶ ἐ-
 λάττωσι. χαλὸν μὲν γὰρ τὸ μὴ δρᾶν π
 καλόν, κρείττον δὲ τὸ ἐπ' ὀφείτως πά-
 χυν. χαλὸς ὁ γὰμος, ἀλλὰ κρείττον ἢ
 παρθεσία. καλὴ ἢ σελήνη, ἀλλὰ κρεί-
 ττον ὁ ἥλιος. ὡς ὅτι οὐκ ἔστι μὲν σελήνης
 χαλὴς ὄψις, τοῦ δὲ ἡλίου κρείττονος εἰς
 ὅτι ὁ δὴμιερὸς, ἔτα ἢ παλαιᾶς ἢ
 κενῆς ἀφ' ἡλικίας εἰς νομοθέτης, ὁ σο-
 φῶς ἢ προφῶρος, ἢ καταλλήλως
 τοῖς κενῶσι νομοθετήσας.

Τῶ αὐτῷ. ρλδ.

Ἀρετὴ μὲν, ἢ πρόποις, ὁ καταχρῶναι
 τὴν ὁμοτιμίαν. καὶ δὲ σε τῆ ἀδυνα-
 ταν μὴ εἶναι. ἀλλ' σκίενα ἀφ' ἐμῶν,
 τὰ εἰκότα εὐχεσθαι. ἐπεὶ ἢ Μαυσῆς ὁ
 ἱεροφάντης, ἢ Παῦλος ὁ θεασπίος,
 ἐν ἐνίοις, οὐκ ὦν ἤτησαν, ἔτυχον.
 ἀλλ' ὅτι μὴ χαλῶς ἤτησαν, ἐδιδά-
 χθησαν.

Νεμεσία. ρλε.

Τὸ ἀνθρώπος ἐν τιμῇ ὦν οὐ συνήκε
 ὡς ὅτι ἐβλήθη τοῖς κτήνεσι τοῖς ἀ-
 νοήτοις, ἢ ὡμοιωθῆ αὐτοῖς. ὁ κατα-
 φορετικῶς καὶ τῆ ἀνθρώπων ἢ ἱερῶν γα-
 φῆ ρητορεύσας, ἢ τὸ λογικὸν ἀφ' ὅτι
 σα γένος εἶρηκεν. ἀλλὰ καὶ πάνυ πε-

crudelem accuset. Nam quod in Evan-
 gelis dictum est, Si quis te percusserit in
 dextram maxillam, obuerte illi & alteram,
 non cum lege illa pugnat, sed maius ac
 præstantius est, summæque philosophiæ
 meta. Illa etenim, ut ne quidem omnino
 quispiam faceret, lege præscripta sunt:
 (nam ut æquo ac libenti animo pateretur,
 haudquaquam audire sustinissent homi-
 nes cruoris siti flagrantis:) hæc autem, ut
 etiam prompto animo patiatur, tradita &
 promulgata sunt. Porro comparationis
 nota, ea, quæ comparantur, in contrariam
 classẽm haudquaquam contrudit: verum
 in iis, quæ eiusdem classis & ordinis sunt,
 quid præstantius, quid inferius sit, ostendit.
 Etenim bonum quidem est malum
 minimè perpetrare: ac melius, prompto
 quoque ac libenti animo perpeti. Bonum
 est Matrimonium: ac melior Virginitas.
 Pulchra est Luna: ac Sol præclarior. Quæ-
 admodum igitur & pulchæ Lunæ &
 præstantioris Solis vnus idemque effector
 est: eodem modo & veteris & noui Testa-
 menti vnus atque idem est Legislator, qui
 sapienter & ad tempora accommodatè
 ac consentaneè leges tulit.

Eidem. 134.

Virtus quidem moribus quoque decus
 suum probro atque ignominia minimè af-
 ficit. At te, ea, quæ assequi non potes, ama-
 re haudquaquam oportet: verum his o-
 missis, ea quæ consentanea sunt, optare.
 Quandoquidem etiam ille diuinatum re-
 rum interpret Mosès, ac diuinus Paulus
 in nonnullis rebus ea, quæ postulabant,
 haud obtinuerunt: verum quod non re-
 ctè postulassent, didicerunt.

Nemesio. 135.

Illud, Homo cum in honore esset, non
 intellexit, comparatus est iumentis insi-
 pientibus, & similis factus est illis, non
 acriter & vehementer aduersus homines
 declamans, genúsque ratione præditum
 insectans, diuina Scriptura dixit: verum

Y

admodum etiam parce atque indulgenter. Nam si rem accuratè atque exactè perpèdere velimus, non iumentis duntaxat, sed etiam truculentis feris comparari posse videtur. Imò etiam eas superat, qui turpiù affectionù ac libidinum amator est. Quòdque mirum, atque ab hominum opinione alienum est, quæque fera vni tantùm vitio seruit: at qui hominis speciem habet, omnibus vitiis in vnum congestis & cummulatis, vltra eorum temeritatem & amètiã progreditur. Ac ne me hyperbolicè loqui putes, res ipsas incorrupta mente perpendamus. Cùm enim quispiam vt taurus subsultat, vt asinus calcitrat, vt salacissimus equus in fœminas hinnit, vt vrsus voracitati studet, vt mulus corpus saginat, vt camelus iniuriarum memoriã retinet, vt leo irascitur, vt lupus rapit, vt scorpius ferit, vt serpens subdolosus est, improbitatis venenum vt vipera conseruat, opes denique, vel, vt rectiùs loquat, peccata cumulat, vt scarabeus scarabeas, quoniam pacto quispiam hunc belluino animo præditum, inter homines recensere poterit, cùm mitis ac placidæ naturæ lineamenta in eo minimè perspiciat, verùm Scyllæ cuiusdam & Chimæræ, atque Hydræ (iuxta externas fabulas) fœtorem cernat? Quòd si quæras, Quidnam igitur faciendum est? illud respondeam, spirituale specillù, hoc est, sacras scripturas in quibus & proborù virorum historia, & salutares leges à Deo positæ continentur, perpetuò in manibus habendum esse. Hoc enim speculum non modò deformitatem ostendit: sed etiam, si velimus, in incredibilem quandam pulchritudinem immutat.

Timotheo clarissimo. 136.

Pietate, optime vir, nihil vtilius atque conducibilis. Nam ea laureatis quoque Imperatoribus factam tectamque subditorum obedientiam seruat. Hæc igitur ante oculos propositam habens, da operam, vt imperij scapham modereris: quò tràquilli, quantum in te situm erit, ij, quibus præses,

φεισομένης. εἰ γὰρ τὴν ἀκρίβειαν ἐξετάσοιμι, ἢ τοῖς κτήνεσι μόνον, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἀπίστοις θεοῖς κινδυνεύει εὐκρίνειαι. μᾶλλον δὲ καὶ ὑπερβάλλει ταῦτα, ὁ τῆς ἀχρῶν παθῶν ἐραστὴς, καὶ τὸ δὴ θαυμαστὸν καὶ παραδόξον τῶν ἐπιπέτων, ὅτι ἔχασαν μὲν τῆς θεῶν ἐπιπέτων τῶματι δουλεύει, ὁ δὲ δικῶν ἀφροσύνης εἶναι, πάνθ' ὁμοῦ συμφορήσας, πορρωτέρω τῆς ἐκείνων ἀλογίας ὀδύει, καὶ ἵνα μὴ ὑπερβολῆς εἶναι νομίσῃς τὰ ῥήματα, αὐτὰ τὰ παράγωγα ἀδεικτικῶς βασιανίσωμι. ἔταν γὰρ τις σιγῆται μὲν ὡς ταῦρος, λακπίζη δὲ ὡς ὄνος, χρεμετίζη δὲ ὅτι γυναιξίν, ὡς ἴστωπος θηλυμανῆς, καὶ γαστριμαργῆ μὲν ὡς ἀρκίλος, παιλὴν δὲ τὸ σῆμα ὡς ἡμίονος, μνησικακῆ δὲ ὡς κέμιλος, καὶ ὀρχίζηται μὲν ὡς λέων, ἀρπάζη δὲ ὡς λύκος, πλήρη δὲ ὡς σαρπίς, καὶ ὑπουλος μὲν ὑπ' ἀρχῆ ὡς ὄφεις, ἴον δὲ πομπίας ἀλατῆρῆ ὡς ἐχέσι χεῖματα δὲ, μᾶλλον δὲ ἀμαρτήματα συνάγη ὡς ὁ κείναρος τὴν κείναρον. πῶς δυνήσεται τις μετὰ ἀφροσύνης τὸν θεοῦ φρονατῆτον ἀριθμεῖν, ἔχ' ὅρων ἐν αὐτῷ τῆς ἡμέρας φύσεως τοῦ χρεακτῆρας, ἀλλὰ σκύλλης πινὸς καὶ χυμῆρας καὶ ὕδρας, καὶ τοῦ ἐξωθεῖ μύθου, δυσωδίας θεῶν ἰδμος. εἰ δὲ φαίης, τί οὐ ποιηταῖον, φησαιμι, ὅτι τὸ κέτοπρον τὸ πνευματικὸν σιωπῆως μεταχρηστέον. Φημι τὰς θείας γραφάς, ἐν αἷς καὶ τῆς ἀγαθῶν ἀνδρῶν βῆτιν ἢ ἱστορία, καὶ οἱ παρὰ τῆς θεῶν πῶντες σωτηριῶδες νόμοι. τῶν γὰρ τὸ κέτοπρον, ἢ δέικνυσσι τὴν ἀμορφίαν μόνον, ἀλλὰ καὶ μετατίθησιν, ἀν' ἐθέλωμεν, εἰς κάλλος ἀμήχανον.

Τιμοθέω λαμπροτάτῳ ρλς.

Εὐσεβείας ἕδην, ὡς ἀριστὸν, ἀφελίμιον περον. αὐτὴ γὰρ σὺζει καὶ τοῖς προπαύχοις βασιλεύσιν τὸ ὑπὸ πῶν. πῶς ταῦτ' ἰσχυρῶς βλέπων, εὐθυμῶν περὶ τὸ τῆς ἀρχῆς σκεπτός, ὅπως ἀχέματα, τὰ ἐν σὸν μέρος, οἱ ἀρχιμύνοι ἀλαμείνοισιν. εἰ δὲ πόνους ἔχει τὸ παράγ.